

În Conacul poetului Costache Conachi de la Țigănești, situat la 3 km de Tecuci, s-a născut la 2/14 aprilie 1829 Ecaterina (Cocuța) Conachi. Când avea doar 17 ani, tatăl ei a căsătorit-o cu Nicolae Vogoride, un principe, de origine bulgară, incult și vicios. Fiind un slujbaș credincios turcilor, acesta ajunge în 1857 caimacam (locțiitor de domn) al Moldovei.

După Războiul Crimeii (1853-1856), Puterile Garante au acceptat Unirea Principatelor Române, impunând condiția ca rezultatul scrutinului electoral (Divanurile ad-hoc) să fie pozitiv. Turcii și-au instruit supușii cum să-i obstrucționeze pe unioniști. Cocuța a intrat în conflict cu soțul său și i-a sprijinit pe cei din Partida națională, printre liderii căreia se afla și C. Negri, fratele ei vitreg. Rezultatul însă a fost negativ. Destinul celor două provincii românești căpătase brusc conotații sumbre. Se părea că totul este pierdut. Cocuța a intrat, totuși, în posesia unor scrisori care fuseseră primite de soțul ei de la Înalta Poartă, de la Ambasada Turciei la Londra și de la câțiva diplomați austrieci. Prin publicarea și difuzarea acestor texte în toată Europa, s-a demonstrat că rezultatul scrutinului a fost alterat de amestecul celor trei diplomații în treburile interne ale Moldovei. După un scandal european, scrutinul s-a repetat. De data aceasta, separatiștii au fost învinși. Drumul Unirii era deschis. Meritele Cocuței, în realizarea acestui deziderat, au fost incontestabile. Ea a ales Țara, sacrificându-și Familia. Fără gestul ei eroic, în istoria noastră ar fi lipsit momentul Cuza și, prin alunecare, Monarhia, Independența chiar și Marea Unire. Elogiile la adresa ei s-ar fi derulat fără oprire, dar nu acest lucru o preocupa pe ea. Acum se putea gândi și la familie. O interesau, în mod deosebit, judecata copiilor, acuzațiile pe care i le vor adresa, când vor fi mai mari. Ce vor înțelege ei atunci? Că mama s-a aliat cu adversarii tatălui, care l-au alungat de pe tron, iar rudele lui l-au găsit, după câțiva ani, mort ca un câine, într-un hotel din București. În urma acestor frământări, Cocuța a preferat să rămână eroina din umbră. Le-a spus copiilor și consătenilor din Țigănești, că nu ea a sustras scrisorile. I-a rugat, probabil, și pe confrății de luptă să facă uitat acest episod. Pe lângă curaj, s-a alăturat, iată, modestia, ambele calități constituind marca unei personalități de excepție. După despărțirea de Vogoride, fiica lui Conachi s-a căsătorit, în Italia, cu Emmanuel Ruspoli, primarul Romei. Au avut împreună cinci copii. Obligațiile de mamă nu au împiedicat-o pe Cocuța să se implice, cu destulă hotărâre, alături de soț, în procesul de unificare a

Italiai. A murit la 42 de ani. Pe patul de suferință, a cerut să fie înmormântată în pământ românesc.

Impresionantul său gest patriotic a fost apreciat superlativ de istorici Ioan-Aurel Pop, președintele Academiei Române, Ioan Brezeanu, Dumitru Vitcu,

1. C. Giurăscu, G. Marcu, Enciclopedia României, numeroși scriitori și ziaști.

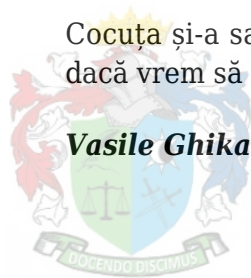
În numai câteva cuvinte, savantul N. Iorga o așază definitiv pe fiica lui Conachi printre marii făuritori de istorie românească.

„Cocuța Vogoride, soția caimacamului potrivit Unirii din 1859, care a luptat cu atâta văjnicie împotriva soțului ei, a fost una dintre cele mai frumoase icoane de vrednică româncă, pe care a avut-o Istoria Țării.”

Cu toate acestea, ea nu a intrat în conștiința națională, fiindcă nu figurează în programele de învățământ, nu există nicio placă memorială și nicio stradă, nicio instituție nu-i eternizează numele. I s-a ridicat un bust, în 2018, la Tecuci, cu sprijinul S.C. Gifarm și al Fundației Pelin, dar a fost coborât de pe soclu, întrucât Primăria nu s-a îngrijit de procurarea avizelor necesare.

Lecția de patriotism a Cocuței ne-ar putea ajuta să găsim calea firească spre normalitate. Eroina merită să fie introdusă în manuale, să se realizeze, despre actul ei eroic, filme documentare și artistice, studii istorice, monografii, lucrări de artă plastică, muzicală, literară etc.

Cocuța și-a salvat țara în 1857. O mai poate face și acum, dacă ieșim din „somnul cel de moarte”, dacă vrem să supraviețuim ca nație, dacă dorim să mai avem un viitor.

Vasile Ghika

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*